

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	3.Kf.700.091/2026/12.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Dr. Somos I. András egyéni ügyvéd (cím1)
Az alperes:	alperes (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Török Krisztina egyéni ügyvéd (cím2)
A per tárgya:	köznevelési foglalkoztatotti jogviszony megszüntetésével kapcsolatos közzolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	felperes (31. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Győri Törvényszék 6.K.701.258/2024/27. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 127.000 (százhuszonhétézer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 1992. szeptember 1. napjától látott el óvodapedagógusi feladatokat. Az alperesnél áthelyezéssel 2022. január 10. napjától állt közalkalmazotti, majd a

pedagógusok új életpályájáról szóló 2023. évi LII. törvény (a továbbiakban: Púétv.) hatálybalépésével 2024. január 1. napjától köznevelési foglalkoztatotti jogviszonyban.

[2] Az alperes a felperes köznevelési foglalkoztatotti jogviszonyát 30 nap felmentési idővel a 2024. május 21. napján kelt felmondással (helyesen: felmentéssel) megszüntette. A felmentés indokolása szerint egy szülői panaszlevél nyomán a munkáltató hivatalos tudomást szerzett a felperes és az előző évi óvodai csoportjába tartozó gyermek családjával kapcsolatos konfliktusos viszonyról. A levél megismerését követően a munkájára a felperes nem koncentrált; munkáltatójával szemben ellenséges; összeférhetetlen magatartást tanúsít; feszültséget teremt, mely megakadályozza a nyugodt, egymást segítő munkakörnyezetet, és a gyermekek számára az érzelmi biztonságot nyújtó, bizalmas, közvetlen, kiegyensúlyozott, szeretetteljes, családi légkör megteremtését; viselkedésének hatására a munkahelyi légkör megromlott; folyamatosan konfliktusos helyzetet alakít ki; szülők előtt hangosan kiabál, becsmerli kollégáit; ellenséges, provokatív magatartást tanúsít; a vezetővel, vezetőhelyetttel szemben tiszteletlen, lekezelő; számon kérő, fenyegető hangvételű üzeneteket küld. Másik óvodai csoportba történő áthelyezését követően ezen csoportba sem tudott beilleszkedni. Az állandósult konfliktus 2024. március 8. napján tettlegességig fajult. A kommunikáció munkatársaival megszakadt, ami a minőségi munka rovására megy. Figyelmen kívül hagyja a gyermekek érdekeit, rossz példát mutat, feszültséget gerjeszt, együttműködési kötelezettségét nem teljesíti, megszegve mind a munkaköri leírásában foglaltakat, mind az Óvoda Házi rendjének pedagógusi etikai szabályaira vonatkozó rendelkezéseit. Az összeférhetetlen magatartása miatt a munkáltató felperesbe vetett bizalma teljes mértékben megrendült.

A kereset és a védírat

[3] A felperes keresetében kérte a felmentés jogellenességének a megállapítását, és a jogviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményeként az alperesnek a Púétv. 64. § (6) bekezdés b) pontja alapján 4.837.600 forint végkielégítés, a 64. § (7) bekezdése alapján 4.232.900 forint felmentési időre járó távolléti díj, valamint ezen összegek után járó késedelmi kamatok megfizetésére kötelezését. Álláspontja szerint a felmentés indokai nem világosak, nem valósak és nem okszerűek. Munkavégzését az alperesnél kiemelkedő hivatástudattal, igyekezettel és szorgalommal kezdte meg, a közösség aktív tagjává vált, a 2022-2023. nevelési évben több mint hét hónapig két óvónő munkáját végezte. Az alpereshez érkezett panaszlevél nyomán 2023. szeptember 23-án a munkáltató képviselője egy üzenetben közölte, hogy a jogviszonyát közös megegyezéssel, felmentéssel, vagy lemondás útján meg kívánja szüntetni. Ettől az időponttól az alperes a jogviszonya megszüntetésével folyamatosan fenyegette, a panasz megismerését azonban nem tette lehetővé. A munkavégzéshez szükséges információk nem kerültek vele megosztásra, kihagyták a programokból, korlátozták a szakmai önállóságát. Az alperes a panaszlevelet követően ellene fordította a kollégáit, ami feszültséget okozott és ellehetetlenítette a munkavégzését. A felmentésben szereplő indokok nem felelnek meg a Púétv. 49. § (3) bekezdésének és az MK 95. számú állásfoglalásban foglaltaknak. A nem megfelelő munkavégzésének teljesen ellentmond, hogy a 2023. augusztus 1-jei minősítése során kiválóan alkalmas minősítést kapott. A felmentésben megjelölt, munkavégzésével kapcsolatos kifogások valótlanok, a kommunikáció hiánya elsősorban az óvodavezető és az intézményvezető helyettes, valamint a volt váltótársa

magatartására vezethető vissza. A felmentésben szereplő tettlegességre sem került sor. Nem valós indok az sem, hogy figyelmen kívül hagyja a gyermekek érdekeit és rossz példát mutat. A felmentés nem tartalmazza azt a munkáltatói indokot, amelyből megismerhetné, hogy a munkájára miért nincs a továbbiakban szükség.

[4] Az alperes a kereset elutasítását kérte. Előadta, nem valós az a felperesi állítás, hogy a panaszlevél tartalmát ne ismerhette volna meg. Nem vitatta, hogy a felperes másik csoportba való áthelyezésére a csoporton belüli konfliktusos helyzet miatt került sor, azonban a konfliktust ő maga okozta, sértett magatartása tette lehetetlenné a kommunikációt és az együttműködést. Több esetben a saját belátása szerint járt el, mellőzve a munkáltatói előírásokat. Az alperes vezetője helytelenítette a panaszlevélben foglalt konfliktusos viszonyt, azonban a felmentésre nem emiatt, hanem a panaszlevél nyomán megváltozott felperesi magatartás és munkavégzés miatt került sor, ami alapján a Púétv. 49. § (1) bekezdés c) pontja szerinti felmentésnek helye volt. A felperes az etikai szabályzat és a munkaköri leírás megjelölt előírásait nem tartotta be.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[5] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Döntését a Púétv. 6. § (2) bekezdésére, 49. § (1) bekezdés c) pontjára és (3) bekezdésére, 67. § (1) bekezdésére alapította. Rögzítette, hogy a felmentés indokolása világosan megjelöli azon tényeket és körülményeket, amelyek alapján megállapítható, hogy a felperes munkájára miért nincs a továbbiakban szükség. Abból világosan kitűnik, hogy a felperes ellenséges, összeférhetetlen, munkatársaival és vezetőivel a magatartása konfliktusos, ennek következtében munkavégzése nem megfelelő. Konkrét magatartásként pedig rögzíti a 2024. március 8-i, óvodapedagógussal és dajkával kialakult konfliktusát, amely körülmények a bizalom megrendüléséhez vezettek. Az okok valós voltát széleskörű bizonyítás keretében (tanúvallomások; felmentési, közalkalmazotti iratok alapján) vizsgálta. A bizonyítás eredményeképp megállapította, hogy a felmentésben hivatkozott indokok fennálltak. A felmentésben a munkáltató egy okfolyamatot jelölt meg, melynek kiinduló pontja valóban a panaszlevél volt, azonban nem az abban foglaltak vezettek a felmentéshez, annak tartalmára a felmentés nem is hivatkozott, így azt a bíróság érdemben nem vizsgálta. Ezzel szemben a meghallgatott tanúk egyértelműen alátámasztották, hogy 2023. szeptemberét követően a felperes körül feszült légkör alakult ki, mely negatívan hatott mind az ő, mind a többi óvodai alkalmazott munkavégzésére. A vezetőivel fennálló ellenséges, összeférhetetlen, az alá-fölé rendeltségi viszonyt figyelmen kívül hagyó felperesi magatartás szintén bizonyítást nyert. A 2024. március 8-i eset kapcsán megállapítható volt, hogy a konfliktus a felperesre volt visszavezethető, mely kis híján tettlegességig fajult. Ezzel szemben nem került bizonyításra az, hogy a negatív légkör kialakulását, a nem megfelelő kommunikációt az intézményvezető és helyettese, valamint a kollégák magatartása okozta volna. A felperes korábbi, kiválóan alkalmas minősítése nem bírt relevanciával, mivel a felmentés egy 2023. szeptemberétől indult okfolyamatot rögzít, így a bíróság is csak ezen körülményeket vizsgálhatta, nem a minősítést. Mindezek alapján a felmentés világos okai valósnak is bizonyultak, és azok okszerűen eredményezték a felperes jogviszonyának megszüntetését.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[6] A felperes fellebbezésében elsődlegesen a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 383. § (3) bekezdése alapján az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereseti kérelemnek helyt adó döntés meghozatalát, másodlagosan a Pp. 381. §-a alapján az ügy érdemi eldöntésére kiható lényeges eljárásjogi szabálysértésre tekintettel az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását kérte. Megsértett jogszabályi rendelkezésként a Püétv. 49. § (1) bekezdés c) pontját jelölte meg. A fellebbezési kérelmét külön indokolással és további jogszabályi hivatkozásokkal nem látta el, a csatolt orvosi igazolással alátámasztotta a jogi képviselő az átmenetileg megrendült egészségi állapotára hivatkozással a fellebbezés részletes indokainak kifejtésére további határidő biztosítását kérte. A fellebbezési határidő lejártát (2025. február 10.) követően a fellebbezése részletes indokait a 2026. május 14. napján benyújtott 7. sorszámú előkészítő iratban adta elő.

[7] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségében történő marasztalását kérte. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság széleskörű bizonyítást folytatott le, melynek során jogszerűen állapította meg, hogy a felmentés oka világos, valós és egyben okszerű. A tényállást megfelelően feltárta, a bizonyítékokat okszerűen értékelte, abból helytálló jogi következtetést vont le. Ezen túlmenően hivatkozott arra, hogy a felperes fellebbezése az azt megalapozó jogszabálysértést és a jogszabályhely pontos megjelölését, valamint a részletes indokolást nem tartalmazza.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[8] A fellebbezés nem alapos.

[9] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül.

[10] Az ítéltábla mindenekelőtt rámutat, hogy – a fellebbezésben megjelölt eljárásjogi jogszabályhelyekkel ellentétben – jelen per, mint közszolgálati jogvita eldöntésére nem a Pp., hanem a Kp. szabályai irányadóak (Kp. 5. § (4) bekezdés), a polgári perrendtartás szabályait akkor kell alkalmazni, ha azt e törvény kifejezetten előírja; a polgári perrendtartás szabályait e törvénnyel összhangban kell alkalmazni (Kp. 6. §). Miután a Kp. a másodfokú bíróság döntéseire (is) sajátképi szabályokat tartalmaz (Kp. 109-110. §), így a felperesnek a

fellebbezési kérelmei körében helyesen (a Pp. 383. és 381. §-ai helyett) e szabályokat kellett volna megjelölnie.

[11] A Kp. 100. § (1) bekezdésében meghatározott tizenöt napos fellebbezési határidő törvényi határidő. Figyelemmel arra, hogy a Kp. vagy a Kp. alapján alkalmazandó Pp. rendelkezései nem szabályozzák és nem ismerik a fellebbezés kiegészítésének a jogintézményét, ezért a fellebbezési határidő lejárta után „fellebbezés-kiegészítésként”, vagy a „fellebbezést alátámasztó előkészítő iratként” előterjesztett beadvánnyal sem lehet „kitolni” a fellebbezési határidőt, azaz a fellebbezés kiegészítése nem alkalmas az elmulasztott fellebbezési határidő meghosszabbítására, ez okból a fellebbezés tartalmi hiányai ily módon nem orvosolhatók. Ebből következően a fellebbezési határidő letelte után benyújtott fellebbezés-kiegészítés hatálytalan. A felperes 2026. május 14. napján, a fellebbezési határidő elteltét követően 7. sorszámon benyújtott előkészítő iratát, amely a 2026. február 10-én előterjesztett fellebbezés tartalmi kiegészítéséül szolgált – annak hatálytalansága miatt – a másodfokú bíróság nem vizsgálhatta.

[12] A felperes jogi képviselője a fellebbezést nem vitásan határidőben előterjesztette (így az igazolási kérelem szabályai szóba sem jöhettek), és a fellebbezést előterjesztő fél (jogi képviselő) felelőssége, hogy a fellebbezés az előírt alaki és tartalmi követelményeknek megfeleljen. A felperes fellebbezése a minimális tartalmi követelményeknek csupán abból az okból felelt meg, hogy a Kp. 100. § (2) bekezdés a) - c) pontjaiban foglaltak szerint - a beadványokra vonatkozó általános szabályokon túlmenően - tartalmazta a fellebbezéssel támadott ítélet számát; egy, a fellebbezést megalapozó anyagi jogi jogszabálysértést (Púétv. 49. § (1) bekezdés c) pont); valamint a másodfokú bíróság döntésére vonatkozó határozott kérelmet, ezért a másodfokú bíróságnak e keretek között volt szükséges vizsgálódnia, illetőleg csak ezen keretek között vizsgálódhatott. Az ítéltábla e körben kiemeli, hogy a Kp. 104. § (1) bekezdés harmadik mondata a 100. § (2) bekezdés b) pontja tekintetében a hiánypótlást kizárja. A Kp. a fellebbezést megalapozó jogszabálysértés megjelölésének (és az ezzel összefüggő indokolás, fellebbezési érvek előadásának) elmaradását ugyanis a fellebbezés olyan mérvű fogyatékoságának tekinti, amely miatt hiánypótlási felhívást kibocsájtani nem lehet, az utólagosan nem pótolható.

[13] A fellebbezés érdeme tekintetében a másodfokú bíróság az alábbiakat hangsúlyozza: a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróságot köti a fellebbezés tartalma. A Kp. 99. § (1) bekezdése szerint a fellebbezés alapja jogszabálysértés, illetve a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben történő eltérés lehet, amit a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontja alapján a fellebbezésben konkrétan meg kell jelölni, annak kötelező tartalmi elemei a fellebbezést megalapozó jogszabálysértés és a jogszabályhely pontos megjelölése, amely kijelöli a fellebbezés kereteit, vagyis azokat a korlátokat, amelyek között a másodfokú bíróság a fellebbezéssel támadott határozat jogszerűségét vizsgálni köteles. A Kp. 100. § (2) bekezdése helyes értelmezésével kapcsolatban a Kúria már több alkalommal (Kfv.VII.37.422/202068., Kfv.VII.37.651/2020/6.) hangsúlyozta, hogy az együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabály helyet konkrétan megjelöli, másrészt a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis a jogszabálysértésre való hivatkozás indokait is ismerteti. A tartalmi elemek hiánya vagy fogyatékosága esetén ugyanis a bíróság nem került abba a

helyzetbe, hogy egzakt módon megismerhesse azt az okot vagy okokat, amelyek miatt a fél a jogerős határozatot jogszabálysértőnek tartja. Emellett a fellebbezési kérelem e tartalmi elemei meghatározzák a fellebbezési eljárás tartalmi és perjogi kereteit. A Kúria ezen álláspontját számos, például a Kfv.III.45.002/2024/6. számú ítéletében (K-KJ-2024-273) is fenntartotta és alkalmazta.

[14] A felperes a fellebbezésében ugyan egy megsértett anyagi jogszabályhelyet megjelölt, azonban annak vonatkozásában jogi érvelést nem adott elő. Nem fejtette ki, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét mely indokok mentén tartja a Púétv. 49. § (1) bekezdés c) pontja szempontjából jogszabálysértőnek. A hivatkozott jogszabályi rendelkezés szerint a köznevelési foglalkoztatotti jogviszonyt a munkáltató felmentéssel megszüntetheti, ha a köznevelési foglalkoztatotti jogviszonyban álló a munkáját nem végzi megfelelően, vagy egészségügyi okból munkaköri feladatainak ellátására alkalmatlanná vált. Ezen jogszabályi rendelkezés önmagában – további anyagi jogi jogszabálysértés megjelölése és fellebbezési érvek hiányában – nem elegendő az elsőfokú ítéleti álláspont támadására, mert abból nem derül ki, hogy a felperes a felmentés jogszerűségével kapcsolatban elfoglalt elsőfokú ítéleti álláspontot miért tartja jogszabálysértőnek; a hiányosan előterjesztett fellebbezésnek következképp nem voltak olyan indokai és megjelölt jogszabálysértései, melyek az elsőfokú ítéleti indokolással, jogi állásponttal összevethetők, ütköztethetők lettek volna. A felperes a fellebbezése ezen hiányait kétségekívül a fellebbezési határidőt jóval túllépő - részletes indokolást és jogszabályi hivatkozásokat is tartalmazó - 7. sorszámú beadványában kívánta orvosolni, amelyre azonban - a fentebb kifejtettek szerint - nincs törvényi lehetőség; így a másodfokú bíróság érdemi érvek nélkül maradt, melyek nem voltak alkalmasak az elsőfokú bíróság érdemi ítéleti álláspontjának megdöntésére.

[15] A felperes a másodlagos fellebbezési kérelme kapcsán is csupán hivatkozott az elsőfokú bíróság által elkövetett lényeges eljárásjogi jogszabálysértésre, azonban azt tartalmában nem indokolta, és ahhoz megsértett eljárásjogi szabályt sem kapcsolt, így nem volt megállapítható, hogy mi az a lényeges eljárási jogszabálysértés, amely a felperes álláspontja szerint az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és a bíróság új eljárásra kötelezését megalapozná, a fellebbezésből ez sem volt kiolvasható. A felperes a fellebbezés ezen hiányát is a 7. sorszámú beadványban kívánta pótolni, amelyre ugyancsak nincs törvényes lehetőség; a másodfokú bíróság pedig hivatalból figyelembe veendő súlyos eljárási jogszabálysértést nem azonosított.

[16] Mindezek alapján a másodfokú bíróság nem került olyan helyzetbe, hogy a fellebbezés alapján az elsőfokú bíróság ítéletét érdemben vizsgálhassa, a hivatkozott jogszabálysértés tekintetében eltérő érdemi döntést hozzon, illetve az elsőfokú bíróság megállapításaitól eltérő megállapításokat tegyen.

[17] Az érdemi vizsgálódás lehetőségének hiányában az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[18] A pervesztes felperes a Kp. 35. § alapján alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségekről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján, a csatolt ügyvédi megbízási szerződésben foglaltak szerint köteles a jogi képviselő által felszámított másodfokú perköltség (100.000 forint + áfa) megfizetésére, az alperes részére.

[19] A felperes a perben munkavállalói költségkedvezményben részesült, ezért az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében foglalt illetékalap után az Itv. 46. § (1) bekezdése szerint számított 725.640 forint fellebbezési illeték a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése révén alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés d) pontja és 102. § (6) bekezdése alapján az állam terhén marad.

[20] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 77. § alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[21] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. június 10.

dr. Németh Andrea s.k.	dr. Szeles Balázs György s.k.	dr. Kinyó Krisztina s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró